

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΩ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΛΥΚΑΝΘΡΩΠΩΝ

Οί λυκάνθρωποι κατά την αρχαιότητα. Ή άρρώστεια τους. Πώς γύριζαν και εύριζαν την νύχτα στους δρέμους. Σύγχρονες ιστορίες λυκανθρώπων. Λύκει πεύ άρπάζει μικρά παιδιά και τα μεγάλωνεν. Ή ζωή και η συνήθειες ενός λυκανθρώπου. Πώς το συνέλαβαν μερικί κυνηγοί. Τέλει άσπεκτήτως. Ή αγάπη των λύκων προς τα παιδιά. Ή δυσσομία τους, κλπ.

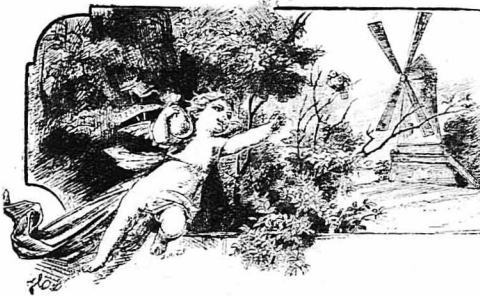

ΙΝΕ γνωστόν από την ιστορία ότι οι αρχαίοι άνοιξαν λυκανθρώπους τους ανθρώπους, οι όποιοι έπασχαν από ένα είδος όξείας μελαγχολίας και γυρνούσαν τη νύχτα έξω στους δρόμους ουρλιάζοντας σαν λύκοι.

Από ένα άρθρο όμως που έδημοσίευσε τελευταία σ' ένα ξένο περιοδικό κάποιος Άγγλος περιηγητής, πληροφορούμεθα ότι λυκάνθρωποι ήπρχον και κατά τον περασμένο αιώνα.

«Στο χωριό Σούτρα των Ίνδιων, διηγείται ο έν λόγω περιηγητής, ζούσε ένας γεωργός μαζί με τη γυναίκα του και το παιδί του, το όποιο δέν ήταν εκείνη την εποχή παρά τριών ετών. Μιά μέρα του Μαρτίου του 1843, οι γονείς φεύγοντας για τα χωράκια τους άφησαν σπίτι το παιδί τους να παίζει ελαστίμενο στα χορτάκια. Έξαυνα βγήκε άπ' το πλησίον δάσος ένας λύκος, άρπάξε το μικρό με τα δόντια του κ' έξηρανίσθη μέσα στους πυκνούς θάμνους του δάσους.

Οι διαταραχόμενοι γονείς, οι όποιοι δέν είχαν άτοιμαζομένη και πολύ, μόλις είδαν αυτή την τρομερή σκηνή, έτρεξαν με φωνές και σφρυγιάματα πίσω άπ' το λίκνο, αλλά δέν κατόρθωσαν να τον φτάσουν. Γύρισαν τότε σπίτι τους κλαίγοντας και θρηνηώντας, χωρίς έλπίδα να ξαναδούν το χαμένο παιδί τους, που, καθώς νόμιζαν, είχε καταραγωθεί από το λίκνο. Ύστερα από έξη χρόνια μερικά κυνηγοί βρήκαν μέσα στο πιο πυκνό μέρος του δάσους, δέκα μίλια μακριά άπ' το χωριό, μια λυκανθρώπι. Μέσα σ' αυτή κοιμόταν μαζί μ' ένα λίκνο, ένα παιδί! Με μεγάλη δυσκολία κατόρθωσαν τότε να δείξουν το λίκνο και να πιάσουν το παιδί, το όποιο άρχισε να τους δαγκώνει με μανία, για να ξεριγνί από τα χέρια τους. Οι κυνηγοί το έδεσαν στο τέλος, το πήραν μαζί τους κ' άρκετόν καιρό το τρέφαν άποζηλειτικά με όμο ζυμάς, γιατί δέν έβασε άλλο τίποτε στο στόμα του. Έπειδή όμως η διατροφή του στείλιζε πολλά, το πήγαιναν κάθε τόσο στην αγορά της πόλεως Κολκатуής, όπου πολλοί το λιπώνονταν και του έδιναν να τρώει.

Μιά μέρα έτιανε να πάη στην αγορά αυτή κάποιος από τη Σούτρα για κάποια δουλειά του. Είδη εκεί το λυκανπαδο και γυριώντας στο χωριό διηγήθηκε την ιστορία του στη γυναίκα του γεωργού, της όποιος ο άνδρας είχε πεύ πεθάνει. Έκείνη τότε άποφάσισε να πάη στην πόλι και να ιδή με τα μάτια της από το άξιοπεριέργο φανόμμενο. Μόλις όμως πήγε και πληρώσει στο παιδί, άμωσος το άνεγκρίσισε. Ήταν το παιδί της, που της είχε άρπάξει ο λύκος. Το γνώρισε από μια βαθιά πληγή που είχε στο γόνο του. Το πήρε τότε μαζί της στο σπίτι και επί δύο μήνες δέν τρώδιν άλλο τίποτε από όμο κρέας, που της το έστελναν οι γειτόνοι της από ευστάλεια. Το σώμα του παιδιού βρομοόσες τρομερά κ' όταν ήθελε να πη, βοιτούσε το κεφάλι του στο νερό.

Προς τη μητέρα του δέν αισθανόταν καμιά στοργή και πήγαινε πίσω της μόνον όταν έπρόκειτο να του δώσει τροφή. Πατέ του δέν θέλησε να βοηθήσει στο παραμυζό τη μητέρα του κ' όταν έρχαζόταν έπιγαινε κά κρυφάτα στις λυκανθρώπις του δάσους. Ύστερα από δύο μήνες η τροφή γυναικεία άναγκάσθηκε να ζητημένη για να το τρέφει. Κι' έτσι το λυκανπαδο σιγά-σιγά συνήθισε να παίρνει με προθυμία ό τι του διναν οι άλλοι, άπολοφώνοντας τη μητέρα του. Κάποτε μοιρομήριζε μοναχο τον άκατάληπτο φθόγγος, αλλά ποτέ δέν κατόρθωσε να προσφέρει καθαρά μια λέξι. Έπειδή δέν περατούσε σαν τετατόδο, τα γονάτα του και οι άγκώνες του είχαν γίνει έξαιρετικά πρηστού. Πατέ του δέν έφορούσε ποζα άπάνω του, προτιμούσε το όμο κρέας από το ψμίνο κ' έτρωγε μ' εύχαρίστηση φορτίμα. Όταν έγδερναν καμιά φορά κανένα βιάδι, πήγαινε κοντά στο μέρος της σφαγής με τα σιαλιά κ' έγλυψε τα άμιατα! Τα παιδιά του χωριού έπιαναν και του έφρχιζαν βαταρόζους, τους όποιους καταβρόχιζε στη στιγμή. Ο λυκάνθρωπος αυτός ζούσε ως τα 1851 στο χωριό του και δέν είχε πεύ καμιά συνάμεια με την μητέρα του, η όποια είχε άρξισε πού να τον άπο-

στρέφεται. Ο ίδιος περιηγητής διηγείται και μια άλλη ιστορία έξισου ένδιαφέροντα με την προηγούμενη.

«Στα 1744, λέγει, κάποιος Ίνδος ένδο περνούσε καθάλλι πάνω από ένα ποτάμι είδε στην άπέναντι όχθη δύο λυκοπούλι κ' ένα παιδάκι που πίναν μαζί νερό. Έπληρώσει με τρόπο προς τα εκεί και με τη βοήθεια ενός συντρόφου του κατόρθωσε να συλλάβη το παιδί, το όποιο τους έφρόβαλε τρομερή αντίσταση δαγκώνοντας με λύσσα τα χέρια και τα πόδια τους και ξεσχίζοντας τα ρούχα τους. Τέλος τώδεσαν, το πήραν μαζί τους και το έδεσαν στον άγοντα της περιφέρειας εκείνης, ο όποιος το έκλεισε μέσα σε μια καλάδα και το έτρωγε με κρέας όμο. Αφού όμως είδε ότι δέν μπορούσε να ξεμηρώσει το περίεργο αυτό ίσοκείμενο, το παρέδωσε σ' έναν πλανόδιο, ο όποιος το περιέφερε στα χωριά, το έπεδεικνε στους χωριάτες και μάζευε λεπτά.

Σε λίγον καιρό όμως το βρήθηκε κ' έκίνησε και το άρσες ελεύθερο. Από τότε το λυκανπαδο γυρνούσε στον μέσα στην πόλι και ζούσε με διάφορες μικροεπάσεις. Κάποτε όμως που είχε οίξει χάνον μερικά έμφορήματα ένας καταστήματος, ένας ύπάλληλος άρξισθηκε και το πλήρωσε στο πόδι με μια πέτρα.

Αήτην την ήμερα έτιανε ναβήη στην πόλι ένας έμπορος άπ' τα περίχωρα και μόλις είδε το άτιχο λυκανπαδο στην κατάστασι που βρισκόταν, το λητήθηκε και το πήρε μαζί του στο σπίτι του. Το έστρωσε στην άλλη ξεχωριστό κρεβάτιο και άρραπάθηκε να του άποβάλλη τη συνήθεια της κροφαρίας δίνοντας του για τροφή οίξι και άλλα φυτά. Στην άρχη ο λυκάνθρωπος, για κάποιους μέρες, δέν έτρωγε, ύστερα όμως συνήθισε στη φτωγαρία. Ο έμπορος, θέλοντας έπίσης να εξαλείψη την άρρηκτη βρομία του σώματός του, έβαλε τον ύπρητη του να τον τρώει συνεχώς με λάδι από το κεφάλι ως τα πόδια. Σε μερικούς μήνες ο λυκάνθρωπος είχε καταρραστή κάποις, αλλά η άρχηη του μικροδία δέν έννοοιες να φύγη έντελώς.

Επί ένα έξαμμο ο ύπρητής άνομώζοταν να τον μάθη να στέκεται όρθος, γιατί ως τότε περπατούσε με τα τέσσερα. Ύστερα από τέσσερους άμω μήνες ο έμπορος είδεν έλεγαν οι άνθρωποι με τα κοίματα που τούζαναν και να ύπρητοι στις διαταγές του. Σ' όλο αυτό το διάστημα μόνο τη λέξι «Άνομωσος είχε κατορθώσει να προφέρει, που ήταν το όνομα της κόρης του έμφορου, η όποια τον έπεριετίετο σιγά.

Μιά νύχτα που κοιμόταν κάτω από ένα δέντρο, δύο λύκοι πήγαν κοντά του κορυά, τον έμφορίσθηκαν στην άρχη κ' έπειτα τον άρριξαν στο πρόσωπο.

Ο λυκάνθρωπος στραβήθηκε άμωσος κ' άρχισε να παίζει χαρτίμενα μαζί τους. Ο ύπρητής που κοιμόταν εκεί δίπλα κ' είχε ζυπνήσει έντομαεζύ, έβαλε τις φωνές νομίζοντας πως οι λύκοι θέλ κατασπαράξουν το παιδί. Οι λύκοι όμως άνεχώρησαν σε λίγο χωρίς να το περιόρουν καθόλου. Την άλλη βραδεία έπισκέφθηκαν το παιδί τρεις λύκοι κ' έτσι μόλις άρχισουν πήγαιναν ταχτικά 5-6 λύκοι να παίζουσε μαζί του. Το έδειχναν μεγάλη άγάπη, κατά την άρρηγησι του έπιόρετο, και του έγλυζαν με στοργή το πρόσωπο.

Μιά μέρα ο ύπρητής, κατά την άπονοσι του νερού του, έδεσε το λυκάνθρωπο μ' ένα σκακι και του έβαλε στο κεφάλι ένα βαζύ φορτίο. Έκείνος έπαυελιμωμένος έφροξε το βάρος κάτω κ' έδοκίμασε να φύγη χωρίς όμως να το κατορθώσει. Ο ύπρητής έστρεψε άπό κάμποσον καιρό έφιγγε από εκείνο το μέρος κ' έπήγε σε μια πόλι εκεί κοντά, παίσιοντας μαζί του στη νέα του διαμονή και το λυκάνθρωπο. Αύτος φανόταν τόσα πιο ύπάζουσε, αλλά μετά ένα έξαμμο έδορατέτερος και δέν έξαναφάνθηκε πού. Ύστερα από δύο μήνες έτιανε να άναμώδη τον ύπρητη κάποιον γυναικεία από ένα μικροκό χωριό της περιφέρειας, έκείνης και του διηγήθηκε ότι, από έξη ετών της είχαν άρπάξει οι λύκοι ένα παιδί δύο χρόνων.

Από την περιγραφή του λυκανθρώπου που της έκανε ο ύπρητής κατάλαβε πως ήταν το χμίνο της παιδι κ' άρχισε να το άναζητά στα δάση των περιχώρων επί τέσσερες μήνες, χωρίς κανένα αποτέλεσμα.

Είδη μόνος του τον έμφορο και τον ύπρητη, προσθέτει τελειώνοντας ο Άγγλος περιηγητής, οι όποιοι με έδωβούσαν με το στόμα τους, για την άλήθεια της ιστορίας αήτης.